

Skibet uden Skipperens Vidende. Efter 2det Stykke i § 81 kan Skipperen ogsaa anstille Ransagning efter Ting, der kan „forvolde Uorden“, hvorved der særlig er sigtet til Brændevin. Findes, saadan, vil der dog næppe være Tøje til at kaste den over Bord, idet egentlig Fare eller Risiko ved at beholde den — under Forvaring — vistnok ikke i Reglen kan bestrygtes. For uden Skipperens Vidende at medtage Gods, som udsætter Skib eller Ladning for Fare eller Risiko sætter § 307 derhos Straf af Bøder fra 10 til 200 Kroner eller Fængsel. Der er brugt de to Ord Fare eller Risiko for at betegne, at man ikke blot har de Tilfælde for Dje, hvor det medtagne kan volde Udelæggelse eller Beskadigelse af Skib eller Gods, men ogsaa Tilfælde, hvor det medtagne kan foranledige Anholdelse, Beslæggelse, Mulfter for Toldovertrædelser og drørlige. Det ses endelig af §§ 108 og 171, at Bestemmelserne i § 81 ogsaa komme til Anvendelse overfor Personer, der ere ansatte paa Skibet uden at høre til det egentlige Skibsmandskab, og overfor Passagerer, ligesom det samme gælder med Hensyn til hjemfødte Søfolk, der ifølge § 34 ere underkastede samme Regler i Henseende til Skif og Orden om Bord som Mandstabet.

I §§ 82—88 gives Regler for Mandstabet. Tjenestetid og dets Ret til i visse Tilfælde at forlange Afsted naaget Tjenestetiden efter de almindelige Regler ikke er udløben.

Søfolk kunne hyres enten for en bestemt Tid eller for en bestemt Rejse eller, hvad der turde være det sædvanligste, for ubestemt Tid, hvortil, ogsaa maa henregnes den jævnlig forekommende Forhyring med et Skib til et vist opgivet Sted med Tilføjningen: „og videre“. Er Forhyringen stift for ubestemt Tid, gives Reglen i § 82, i Overensstemmelse med hvad der maa anses for gældende dansk Ret, derhen, at Søfolkene ere pligtige at følge Skibet indtil det efter endt Rejse enten er antommen til Forhyringsstedet eller, hvis de ere forhyrede i Danmark, til en hvilkenkom helst dansk Havn; ere de forhyrede i en udenlandsk Havn, ere de altsaa ikke berettigede til, at anse Rejsen for endt fordi Skibet kommer til en dansk Havn og der løses, men de maa følge med Skibet indtil det ankommer til Forhyringsstedet efter endt Rejse. Naturligvis kan der være vedtaget noget andet i Hyrekontrakten, og det er en Selvfølge, at Mandstabet er berettiget til at fratrage, naar Skibet ankommer til vedtaget Afmonstringssted. For det Tilfælde, at Søfolk ere forhyrede for en be-

stemt Tid, foreskriver § 82, overensstemmende med Forholdets Natur, at de, selv om Tiden udløber under Rejsen, dog ikke kunne forlange Afsted førend paa det første Sted, som Skibet derefter anløber for at løsse eller indtage Ladning. Hvor Forhyringen endelig er stift for en bestemt Rejse, bestemmer Lov af 23. Februar 1866 § 22, at Søfolkene ere pligtige at følge Skibet uden Hensyn til, at dets Fart under Rejsen bliver forandret og forlænget, medens det i Mødsætning dertil maa antages, at Søfolkene ere berettigede til straks at forlange Afsted, naar den bestemte Rejse forandres før Skibets Afgang fra Forhyringsstedet. Dette sidste udtales nu udtrykkeligt i Lovforslagets § 82, hvorimod denne Paragraf noget forandrer den førstnævnte Regel om Søfolkens ubetingede Forpligtelse til at følge med Skibet, naar Rejsen først forandres efter Rejsens Begyndelse. Vel maa det nemlig erkendes, at det kan være af stor Interesse for Reberiet, at en af maaste meget vægtige Grunde paabudt Forandring af den paabegyndte Rejse ikke skal kunne hindres eller vanskeliggøres ved at Folkene nægte at følge med Skibet paa dets forandrede Fart, og at det ordentligvis ikke kan være af nogen stor Betydning for Folkene, om der gøres en saadan Forandring, idet de selvfølgelig have Krav paa at faa Hyre i Forhold til Rejsens Længde; men det synes dog, at man gaar Mandstabet for nær ved under alle Omstændigheder at opretholde Forpligtelsen til at følge med Skibet trods Rejsens Forandring, uden Hensyn til Forandringens Karakter. Det kan dog ikke bestrides, at en Matros, der t. Eks. var forhyret til at gaa paa en Rejse fra Kjøbenhavn til Aarhus, med Tøje maa kunne beklage sig, hvis Skibet efter Ordre i Helsingør begiver sig paa en Middelhavsart og han nødes til, imod al Beregning, at gøre denne Tur med. Det foreslaas derfor at modificere Reglen i L. af 1866 § 22 til Bedste for Søfolkene saaledes, at de blive berettigede til at forlange Afsted, naar Rejsen efter Skibets Afgang forandres fra indenlandsk til udenlandsk eller fra europæisk til ikke-europæisk Havn. Naturligvis bør de dog kun kunne fratrage i den første Havn, som Skibet anløber efter Forandringen, og kun have Krav paa Hyre indtil Fratrædelsen; det er for den Tid, de have gjort Tjeneste.

Den i § 83 indeholdte Modifikation af Hovedreglen i § 82, nemlig at Mandstabet skal være berettiget til at forlange Afsted, med Hyre indtil Fratrædelsen, paa det første Sted, som Skibet anløber for at løsse eller